

Un altre referèndum: us agraden els sots de Manresa?

Ja em sap greu, però em sembla que a la majoria de manresans i manresanes els preocupa més l'estat de l'asfalt de la majoria de vials de la ciutat que el futur del Conservatori. És una constatació, no pas un descrèdit al referèndum que el govern municipal va organitzar per dirimir el futur de l'equipament. De fet, no puc estar més d'acord amb la regidora Àuria Caus: la veritable guanyadora del plebiscit sobre el teatre ha estat la participació. Sempre és millor resoldre un tema de ciutat a través de les urnes i no resignar-se a acceptar estoicament alguna dèria d'un polític indocumentat. Què us he de dir del dret a votar dels pobles que no sapigueu...

Però el debat sobre el futur del Conservatori ha estat esbiaixat. Molts estem molt contents amb el triomf aclaparador del no a l'enderrocament. Però aquí i arreu qualsevol consulta democràtica amb una participació inferior al deu per cent de cens és d'una representativitat com a mínim dubtosa. Tan vinculant com vulgueu, però parcial amb relació a l'impacte en l'interès general de manresa de peu. Com la demoscòpia i les enquestes... els resultats marquen tendències sobre la voluntat ciutadana, però només, això, una tendència.

Per altra part, s'intuïa que el resultat del referèndum seria un «no» rotund. Entre d'altres coses perquè només van fer campanya els partidaris de la conservació. Un col·lectiu amb activistes acostumats a mobilitzar-se i amb la *potestat* de penjar una pancarta a la façana de l'edifici per sol·licitar el vot negatiu a l'enderroc. A l'altre costat, l'Ajuntament; amb uns números i un projecte alternatiu per a Sant Domènec imaginari, inconcret i totalment il·lús. Una declaració d'intencions teòrica i brillant en el món de les idees, però sense solta ni volta projectada en les vicissituds de la tossuda realitat. Dos plantejaments amb pes molt desigual.

Ben mirat, aquest estira-i-arronsa es podria haver ajornat ben bé una dècada. No entraré en la conveniència de definir el futur del teixit urbà i en la complicadíssima revisió del Pla General, però, per davant de les fantasmades i els nyaps urbanístics en potència, potser que comencem per conservar com puguem el que tenim i donem llustre al nostre patrimoni, el Conservatori inclòs. Sempre serem a temps de fer córrer l'excavadora i fer forat entre carrers i places. De fet, tant de bo es comencés a fer en altres racons on sí que cal enderrocar i fer net. Així sí que s'avançaria feina de cara al futur del teixit urbà.

Potser el debat sobre el Tori ha estat una cortina de fum per anar distraient el personal mentre s'oculden altres realitats candents de la gestió urbanística com la compra de solars milionaris, les rotondes assassines, la brutícia i la degradació del casc antic, la grisor de parcs i places o els metres i metres quadrats d'habitatges sense inquilins. El municipi no té diners, però, pel que sembla, als despatxos de la casa gran tampoc hi ha idees. I, com hem vist, la més brillant ha consistit a preveure l'ensorrament d'un teatre centenari per fer-hi una altra plaça dura i desangelada!

Per completar la llista de greuges, una menció especial a la manca sistemàtica de manteniment a la majoria de carrers. Cada dia és motiu de comentari en algun indret de la ciutat: motoristes que cauen, conductors que es deixen les incisives al volant o velletes que ensopeguen en alguna vorera mal girbada. Posats a fer referèndums, en suggereixo un que crec que seria ben participat i amb un resultat prou contundent. La pregunta seria inequívoca: us agraden els sots de Manresa?